

Den næste sag på dagsordenen var:
Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Ordføreren for udvalget til valgs prøvelse (Poul Dam) (SF):

Folketinget har nu vedtaget at meddele hr. Nyborg orlov på grund af udsendelse i offentligt hverv og at indkalde stedfortræderen.

Første stedfortræder for fremskridtspartiet i Storstrøms amtskreds er grosserer Frede Tandrup Jensen, Næstved, som har erklæret sig villig til at indtræde som midlertidigt medlem. Udvalget til valgs prøvelse, der har meget lang tids erfaring i at behandle denne sag, har igen behandlet den, og jeg kan på et enigt udvalgs vegne afgive følgende:

Indstilling.

Grosserer Frede Tandrup Jensen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag, den 6. juni 1975.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 110 stemmer.

Formanden:

Angående punkterne 20 og 21 på dagsordenen — det er forslag om statsrevisorerne — skal jeg oplyse, at det ene af disse forslag først er omdelt i dag, og at jeg derfor skal lade de to sager udgå af dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om folkepension. (Forhøjelse af grundbeløb m. v.).

(Lovforslag nr. 217. Fremsat 13/5 75. Første behandling 23/5 75. Anden behandling 3/6 75. Betænkning 4/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget vedtoges med 135 stemmer mod 20.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om invalidepension m. v. (Forhøjelse af ydelser).

(Lovforslag nr. 218. Fremsat 13/5 75. Første behandling 23/5 75. Anden behandling 3/6 75. Betænkning 4/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Formanden:

Jeg vil gerne bede medlemmerne indtage deres pladser og så vidt muligt blive dér. Der er mange tredjebehandlinger. Ellers vanskeliggør vi det for stemmetællerne.

Lovforslaget vedtoges med 140 stemmer mod 22.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Udsættelse af ikrafttrædelsestidspunktet) [af Erlendsson m. fl.].

(Lovforslag nr. 58. Fremsat 20/2 75. Første behandling 13/3 75. Betænkning 10/4 75. Anden behandling 15/4 75. Tillægsbetænkning 27/5 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erlendsson) (FP):

Bistandsloven vil ikke forøge omkostningerne. Den vil ikke koste skatteyderne flere penge. Den vil kun rationalisere, hvad allerede ydes på en række områder, så det bliver lettere og hurtigere for klienten.

[Erlendsson.]

Det er med disse smukke talemåder, den sociale bistandslov er blevet præsenteret her i tinget. Loven skulle være trådt i kraft til april 1975, men blev udskudt 1 år, fordi kommunerne ikke mentes at kunne være parat med administrationsapparatet før til april 1976. Imidlertid blev det mere og mere klart, at loven vil medføre betydelige udgiftsstigninger for det offentlige, primært fordi opbygningen af det nye system kræver personaleansættelser, hvis antal er uoverskueligt, og dernæst fordi et betydeligt nybyggeri af kontorbygninger, socialcentre, eller hvad man vil kalde dem, ligeledes vil koste store millionbeløb.

Endelig vil det opsøgende arbejde, man fra visse hold har talt så indtrængende om, nok ret hurtigt vise sig at blive en realitet. Det er i hvert fald en begrundelse, der allerede anvendes flittigt til at lægge tryk på de primærkommunale råd for ansættelse af f. eks. ledende sygeplejersker til at koordinere, som det hedder, og det er et godt og anvendeligt udtryk, hjemmehjælpernes arbejde.

På samme måde som man, længe før bistandsloven træder i kraft — det gør den nemlig tidligst den 1. april 1976 — er i fuld gang med at ansætte personale, naturligvis lønnet personale, til socialcentrene, sådan forsøger man også allerede nu at presse mere personale igennem i de små primærkommuner. Mange af os var jo til møde med vore vælgere i går på grundlovsdagen, det var jeg også, og jeg fik da kendskab til, at man i en af de små landkommuner i min kreds nu skulle ansætte en ledende sygeplejerske, løn antagelig 85.000 kr., til at koordinere arbejdet for 4 hjemmehjælpere, der sidste år kostede kommunen tilsammen 55.000 kr. Begrundelsen var, at der på grund af bistandsloven skulle institueres opsøgende social virksomhed.

For nylig blev der demonstreret megen ministeriel vrede og forargelse over hr. Dohrmanns omtale af byggeriet af en ny amtsgård i Åbenrå. I et brev fra amtsrådet, journal nr. 032-1-73 udtaler amtsrådet:

„Amtsrådet har alene vedtaget at opføre en kontorfløj, der skal rumme social- og sundhedsforvaltningen, hvis personale i konsekvens af den af folketinget vedtagne

lov om social bistand skal udvides med 25-30 ansatte.“

Og længere nede står der:

„Byggeudgifterne for den vedtagne kontorfløj er anslået til godt 13 mill. kr.“

Det er da i hvert fald noget.

Usikkerheden med hensyn til de offentlige udgifter er ikke blevet mindre af de svævende svar, udvalget har modtaget fra socialministeren på vore gentagne henvendelser, og usikkerheden går langt uden for mit parti, nemlig helt op til toppen af kristeligt folkeparti. Det fremgår nemlig utvetydigt af en forsideartikel i Erhvervs-Bladet, 12. årg. nr. 92, for torsdag den 22. maj 1975, hvor hr. Jens Møller i fuld overensstemmelse med sit partis ordfører, da denne sag var til første behandling, udtalte, at man var meget usikker, og at man burde spare, men hvordan skulle man spare, når staten fortsatte med disse love, hvis økonomiske konsekvenser var ganske uoplyste.

Jeg vil endelig sige, at den plan for personaleomflytninger, som sidste gang især blev ønsket fremdraget af hr. Ninn-Hansen, har vi stadig ikke kunnet få fra socialministeren. Vi har fået to komplet intetsigende svar, der går på planlægningen for den sociale bistandslov, men intet som helst om, hvordan man har planlagt for det personale på 1.400-1.500, der skal frigøres, når disse opgaver til dels decentraliseres.

Formanden:

Jeg henstiller, at alle medlemmer forholder sig nogenlunde i ro af hensyn til dem, der ønsker at høre, hvad der bliver sagt.

Ninn-Hansen (KF):

Ved anden behandling af dette lovforslag havde vi en debat om, hvorvidt man nu kunne tilrettelægge tingene på en sådan måde, at de også administrativt kan gennemføres på en fornuftig måde. Jeg deltog selv med interesse i den debat i det forfængelige håb, at vi kunne nå en fornuftig løsning, men det var et forfængeligt håb.

Forslagsstillerne har opretholdt deres forslag, et alt for groft tegnet forslag, som der ikke er nogen mulighed for at stemme for, simpelt hen fordi enhver ved, at det vil være fornuftigt at overføre dele af bistandsloven til kommunerne med det samme. Og det forslag, som fremskridtspartiet har fremsat,

[Ninn-Hansen.]

går ud på en fuldstændig udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for det hele i to år.

Det er da muligt, at et sådant forslag har en propagandamæssig virkning, det har fremskridtspartiet mere forstand på end jeg har, men det er bare ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, om man i modsætning til tidligere, belært af en række dårlige erfaringer, der blev nævnt under denne debat ved anden behandling, vil tilrettelægge denne decentralisering, så alle kan følge med og vi kan få glæde af den. Når jeg læser tillægsbetænkningen, så står der ikke ét ord om den planlægning, vi drøftede. Der står ikke ét ord om det finansielle. Det, man hører, er fra en række kommuner, navnlig mindre, om deres ængstelse, når de skal have hele denne ordning op til den 1. april 1976. Det er meddelelser fra større kommuner om udvidelser af deres bygninger til store beløb med henvisning til den sociale bistandslov.

Derfor er jeg ganske overbevist om, at hvis man fastholder ikrafttrædelsen til den 1. april 1976 for hele loven, og ikke bare den del af den, man lempeligt kunne overføre til kommunerne, så får vi forhold, som vi har haft det de andre gange. Så får vi kritikken fra kommunerne, der siger, at folketinget smider det i hovedet på dem. Jeg ved godt, at kommunale organisationer har sagt, at de kan tage det. Jeg er overbevist om, at en række kommuner, navnlig mindre, vil få store vanskeligheder. Så er pressen, der jo ikke siger eller skriver så meget om sagen, når den bliver afgjort, som vi har set det i de andre tilfælde, når vanskelighederne opstår, parat med at beskrive det hele. Så kan hr. Bertel Haarder skrive en ny bog om den sociale udvikling her i landet, hvor uheldigt det hele går. Der er altså mange, der kan have interesse og få glæde af det, man er ved at gøre, nemlig at hindre en udsættelse af ikrafttrædelsen.

Tilbage er altså folketinget, som så kan prøve på at leve på det bibelske ord: tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre. Jeg er ikke helt overbevist om, at den tilgivelse kan blive ved. Der har været forsøgt for mange gange, og man har kendt de dårlige erfaringer. Det er dog også gået op for de fleste her i landet, at dette ting for nylig har vedtaget en lovgivning, hvor mange

åbenbart bagefter erkender, at de ikke kendte konsekvenserne, og så forsøger man altså at lappe på boliglovgivningen, som det sker i disse dage, i stedet for at holde fast ved det standpunkt man har taget. Men her mener man altså, at det skal køres igennem, uanset at man i tilsvarende tilfælde har set alle vanskelighederne opstå og set, hvordan det har ramt dette tings prestige, hver gang det er sket.

Vi får altså at se, når man efter den 1. april 1976 har fået sat dette i gang, om det hele er sat på skinner, om det hele er i orden, som socialministeren siger. Det, vi andre må stille spørgsmål om, er: hvem er det her egentlig til glæde for med dette hastværk, med disse gentagne forsøg på at sætte reformer i gang, som ikke er forberedt ordentligt? Jeg tror, man vil sige: ja men det må jo være til glæde for dem, der skal have støtten socialt. Ja men er det det? Var det ikke bedre, hvis man beskæftiger sig med det, der er vedtaget, de apparater, man har fået?

Vil socialministeren oplyse mig om, hvor mange mennesker der i dag må vente på afgørelser i den sociale ankestyrelse? Hvor lang er ventetiden for dem, der står i en situation, hvor de forelægger deres sag for denne? Ville det ikke være langt bedre, hvis dette ministerium koncentrerede sig om at gøre de ting ordentligt, der er lovgivet om, og så gav sig noget bedre tid, en ordentlig forberedelse, så ikke man får kaos bagefter?

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Til beroligelse for folketingets medlemmer vil jeg oplyse, at jeg har stillet et spørgsmål til skriftlig besvarelse til socialministeren, hvor hun i svaret både på egne vegne og med hilsen fra Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen klart og utvetydigt siger, at der i den sociale bistandslov ikke i sig selv ligger noget, som nødvendiggør, at kommuner og amter forøger deres administrative personale.

Jeg ved godt, at der bliver planlagt personaleforøgelse for tiden i kommunerne, og jeg ved også, at der bliver opbygget ny administration med henvisning til bistandsloven, men det er den sædvanlige måde, hvorpå man nogle steder prøver at skyde ansvaret fra sig og give folketinget skylden for ting, som kommunerne i virkeligheden

[Bertel Haarder.]

selv har eneansvaret for. Det, der er vores opgave som folketingsmedlemmer, er at sige i den offentlige debat, også med kommunalfolk, at de selv har ansvaret, ene og alene, for de personaleforøgelser, de planlægger. Når vi går over til bloktilskud, så har vi fra folketinget gjort, hvad vi kan i så henseende. Det bør vi så til gengæld også gøre, og måske hurtigere end vi er i gang med.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erlendsson) (FP):

Jeg forstår, at der ikke er meget at takke de to ordførere for, der har været heroppe. Jeg synes ellers, at der var så meget i hr. Ninn-Hansens begrundelser, som pegede direkte mod en udsættelse af bistandsloven, men konklusionen var, så vidt jeg forstod den, at der alligevel ikke skulle vedtages nogen udsættelse. En ting undrer mig meget, og det er, at der ikke fra anden side er udtalt bekymring over lovens økonomiske konsekvenser, som vi har påvist som værende meget betydelige.

Så vil jeg, da jeg nu har fundet Erhvervs-Bladet, som jeg savnede før, tillade mig med formandens billighed at citere, hvad hr. Jens Møller har skrevet under overskriften „Staten skal spare — ja, men hvorfor gør den det så ikke?“ Der står:

„Da bistandsloven blev vedtaget i juni 1974, bad kristeligt folkeparti om oplysninger om, hvad den ville koste, hvor mange nye der skulle ansættes, og hvor meget der skulle bygges. Vi kunne ikke få noget svar på disse spørgsmål, og derfor kunne vi ikke tage medansvar for loven og ikke stemme for den.“

Senere står der betydelig stærkere ting, ikke mindst vendt imod partiet venstre. Og til sidst står der:

„Måske bliver det nødvendigt, at de partier, der virkelig ønsker at spare, går ind i et samarbejde . . .“

Det glæder vi os i allerhøjeste grad til. Vi er blot meget kede af, at den eneste virkelige hjerteven, vi har i denne sag, de eneste, der vil stemme sammen med os for en udsættelse af bistandsloven, det er kristeligt folkeparti.

Ninn-Hansen (KF):

Ja, til hr. Erlendssons undskyldning tje-

ner jo, at det kan være svært at høre en gang imellem i salen, som påpeget af formanden ved visse lejligheder. Jeg tror, jeg sagde det meget klart, men skal altså gen tage det af hensyn til hr. Erlendsson.

Der er dele af denne lovgivning, der bør overføres den 1. april 1976, bl. a. mødrehjælpen, simpelt hen fordi man er kommet så langt, at det ville være bekesteligt, hvis man ikke gjorde det. Men fremskridtspartiets forslag indebærer, at det er det hele, der skal udsættes i 2 år. Det var det, jeg sagde. Det er et for groft tegnet forslag. Det, jeg ønsker, er en etapevis overførsel, så administrationen kan komme på plads, og det vil sige, at jeg er enig i den opfattelse, at en væsentlig del af bistandslovens overførsel bør udskydes i de 2 år, som foreslås.

Socialministeren (Eva Gredal):

Hr. Ninn-Hansen citerer Bibelen og siger: tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre. Jeg vil gerne have lov at omskrive det en lille smule og sige: jeg tror ikke, hr. Ninn-Hansen er helt klar over, hvad det er, han siger.

Hr. Ninn-Hansen taler om, at denne lov uden forberedelse kommer ud til kommuner og amter, men dér vil jeg gerne have lov at henvise til, at den har været under forberedelse i 8 år, siden socialreformkommissionen blev nedsat. Den har været til behandling i 3 samlinger her i folketinget. Det er meget få lovgivninger, der har været så nøje bearbejdet gennem flere samlinger, som denne lovgivning har.

Denne lov er en forenkling, en rationalisering og en forbedring for de enkelte, der søger den sociale bistand, og jeg vil vove at påstå, at det jo nok ville være noget, som også lå i det konservative program, at man skulle forenkle og rationalisere. Det er det, der sker ved denne lovgivning. Samtidig forbedrer vi folks muligheder for bedre at kunne komme i forbindelse med det sociale system, uden at skulle rende ti og tyve forskellige institutioner på dørene. Den bliver som sagt ikke smidt i hovedet på folk, den er blevet gennemgået meget nøje.

Må jeg så med hensyn til ankestyrelsen sige: vi har gjort alt, hvad der stod i vores magt, for at komme denne store sagsbyrde, der ligger i ankestyrelsen, til livs. Da vi vedtog loven om den sociale ankestyrelse for et

[Socialministeren.]

par år siden, var forventningerne 7.000 klager om året til den sociale ankestyrelse. Alle ved i dag, der er kommet 11.000 sager om året til ankestyrelsen. Vi har igennem et aktstykke i finansudvalget nu fået godkendt et antal ekstra ankechefer, midlertidige stillinger, så vi kunne komme byrden til livs, og hr. Ninn-Hansen var selv med til forleden dag at stemme for et forslag om, at vi nu opretter amsankenævn, således at en lang række af de sager, som ankestyrelsen tidligere har behandlet, nu behandles i amsankenævnene. Derved kommer vi også en hel del af de byrder til livs, som hr. Ninn-Hansen omtalte, vi overhovedet ikke tog os af.

Jeg må derfor helt afvise, at vi ikke gør noget ved, hvad der allerede ligger i socialministeriet.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Erlendsson) (FP):

Jeg forstod ved dette lovforslags anden behandling, at det var hr. Ninn-Hansen meget magtpåliggende at få en plan over personaleoverflytningerne fra den centrale til den decentraliserede administration. Denne plan er ikke kommet. Ministeren erklærede, at den fandtes. Jeg har læst forhandlingerne ved andenbehandlingen, hvor det udtrykkeligt siges til hr. Jørgen Junior, at sådan en plan kan man jo bare spørge efter i udvalget, og da det ikke er sket, har vi ikke fået den, men selvfølgelig skulle vi få den. Vi har spurgt to gange og hver gang fået intetsigende svar. Vi har fået noget om, skal vi sige, tilrettelægnings af selve lovens planlægning, men ikke noget som helst om disse personaleoverflytninger, som hr. Ninn-Hansens spørgsmål gik på.

Så vil jeg sige, at forbedring, rationalisering og den slags er pæne ord, men når der skal mange flere til at yde den service, som jo skulle blive den samme som før, så er der i hvert fald ikke meget ved den form for rationalisering.

Jeg forstår, at man fra kristeligt folkeparti ikke ønsker at ytre sig i denne sag. Det er en stor skuffelse for mig, da det af hr. Arne Bjerregaards indlæg sidste gang tydeligt fremgik, at man var enig med os om, at denne lov ville komme til at koste, og at man ikke ville stemme for dens ikrafttrædel-

se, før man havde nøje kendskab til omkostningerne.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen (KF):

Ja, jeg skal ikke bedømme, om socialministeren har ret i sin påstand om, at jeg ikke ved, hvad det er, jeg siger. Det må jeg lade andre bedømme.

Men jeg ved i hvert fald, at socialministeren ikke svarer på det, socialministeren bliver spurgt om. Der blev ikke svaret på spørgsmålet, om den sociale ankestyrelse. Jeg spurgte: hvor lang er ventetiden? Hvor mange venter? Det svarede socialministeren ikke på. Men det er også meget lettere at komme og sige: ja men nu vedtager vi et andet sted en lov, og så skal der nok blive forenklet og rationaliseret. Vil socialministeren garantere for, at det så ikke går med denne lov som med den, jeg omtalte, at der i stedet for at blive en forbedring bliver en ventetid? At der i stedet for at blive en rationalisering bliver større omkostninger? At det i stedet for at blive en forenklet bliver en indviklet historie, fordi socialministeren har så forfærdelig travlt med at få loven igennem?

Socialministeren har ikke svaret — det blev jo også meddelt nu — på mit spørgsmål om denne plan over hele personaleudflytningen. Jeg skal ikke efterlyse flere svar. Socialministeren er jo så sikker i sin sag, garanterer, at alt er i orden. Det må vi tage til efterretning, men personligt ønsker jeg altså ikke at tage noget medansvar, selv om socialministeren garanterer nok så meget.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg er ikke bange for at svare hr. Ninn-Hansen, hvor lang ventetiden er i den sociale ankestyrelse. Der er nogle, der har ventet 1½-2 år, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at folk, der venter i så lang tid, har sager, som er så "vanskelige", at det tager meget lang tid at få disse sager opklaret. Man kan altså ikke over en bank sige, at der er denne umådelig lange ventetid.

Men jeg erkender, at ventetiden har været for lang, og jeg mener, at her i folketinget har et meget stort flertal været enig i, at det skulle afhjælpes, bl. a. over de nu kommende amsankenævn.

Må jeg med hensyn til besvarelsen af

[Socialministeren.]

spørgsmålene sige, at jeg har svaret nøjagtigt på det, der er blevet spurgt om i socialudvalget.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Da der synes at herske tvivl om socialudvalgets holdning til dette spørgsmål, vil jeg gerne sige, at i socialudvalget har man ladet fornuften råde, på trods af at man på et tidligere tidspunkt i de forskellige partier har haft et forskelligt standpunkt til bistandslovens ikrafttrædelsesdato. Nogle partier har oven i købet ment, at man under de givne forhold ikke burde gennemføre bistandsloven, men efter at beslutningen er truffet for et år siden, har alle partier i socialudvalget undtagen fremskridtspartiet sagligt arbejdet for, at der skal være ro om denne sag, der skal være klarhed om denne sag. Til disse partier hører glædeligvis også det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti er blevet bragt ind i debatten her. Jeg vil minde om, at kristeligt folkeparti i sin tid undlod at stemme for bistandsloven. Jeg vil indrømme, at vi ikke har fået klare svar på, hvad bistandsloven vil koste, og det er vi meget kedede af. Men vi stemte i sin tid for, at den skulle udsættes til den 1. april 1976, og hovedparten af partiet holder stadig fast på dette. Det vil skabe for megen usikkerhed, hvis man forandrer den vedtagne dato.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Erlendsson) (FP):

Kun et ganske kort spørgsmål til ministeren: hvornår har ministeren givet nogen plan for disse personaleændringer, som vi har bedt om oplysninger om to gange i socialudvalget?

Dohrmann (FP):

Jeg er helt enig med hr. Tastesen i, at den sag skal belyses så klart som overhovedet muligt, og jeg vil derfor spørge socialministeren direkte: vil ministeren her tage afstand fra udtalelsen fra Sønderjyllands amtsråd om, at der skal nyansættes mellem 25 og 30?

Jørgen Junior (FP):

Jeg skal kun komme med en kort bemærkning. Jeg er ret chokeret over hr. Ninn-Hansens udtalelser om, at man ikke kan gå ind for denne bistandslov, og at man gerne så, at visse af tingene var blevet udsat. På trods af dette har man ikke i socialudvalget fra konservativ side foretaget sig det ringeste, intet udspil, ingen spørgsmål, ingenting for at belyse det. Jeg synes ærligt talt, det viser hulheden i hr. Ninn-Hansens udtalelser — i højere grad end den propaganda fra fremskridtspartiets side, han talte om.

Ingomar Petersen (RV):

Lige en kort bemærkning til hr. Dohrmann. Der skal ikke nyansættes i Sønderjyllands amtsråd. Der overflyttes personale fra andre administrationer for at løse dette problem. Hr. Dohrmanns oplysning var ikke korrekt, men det plejer de jo normalt heller ikke at være.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen (KF):

Der er stillet mig et spørgsmål, som jeg skal besvare. Jeg kan ikke have kendskab til, hvad der er foregået i socialudvalget, hvor jeg ikke er medlem. Derimod kan jeg henvise til de opfordringer, jeg kom med under anden behandling om, at man udsatte den væsentlige del af denne lovs ikrafttræden, men gennemførte de ting, som meget let kan overføres.

Det er en skuffelse, at ingen af de to parter har villet gå ind for dette. Det havde været bedre, hvis fremskridtspartiet havde stillet et realistisk forslag om udskydelse af den væsentlige del, men erkendte, at en del af de ting, der skal overføres, bør overføres til den 1. april 1976. Det er ikke sket, men i hovedlinjerne er jeg enig i den opfattelse, at denne lov bør udskydes, og det har jeg givet udtryk for.

Formanden:

Hr. Dohrmann har ordet, og så nærmer vi os snart afstemningen.

Dohrmann (FP):

Kun lige den ene bemærkning, at i brevet fra Sønderjyllands amtsråd står der udtrykkeligt: nyansættes. Jeg må endnu en gang

[Dohrmann.]

konstatere, at hr. Ingomar Petersen ikke læser de papirer, han får uddelt. Det er vi heller ikke forvante med.

Karen Thureø Hansen (KF):

Det må have undgået hr. Jørgen Juniors opmærksomhed, at jeg som ordfører for det konservative folkeparti i sociale anliggender for min part går ind for, at vi fastholder, at bistandsloven træder i kraft den 1. april 1976, men at jeg for min gruppes vedkommende oplyste, at jeg ikke kunne garantere for alle gruppe-medlemmer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

forkastedes med 134 stemmer mod 23; 4 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af skattekontrolløven. (Overgang til gebyrordning ved for sen indgivelse af selvangivelse) [af Kjørulff-Schmidt m. fl.].

(Lovforslag nr. 152. Fremsat 17/3 75. Første behandling 15/4 75. Betænkning 28/5 75. Anden behandling 3/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

forkastedes med 137 stemmer mod 23; 1 medlem stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

(Lovforslag nr. 173. Fremsat 20/3 75. Første behandling 22/4 75. Betænkning 30/5 75. Anden behandling 3/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 136 stemmer mod 22; 2 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om tilskud til dræning.

(Lovforslag nr. 185. Fremsat 21/3 75. Første behandling 24/4 75. Betænkning 28/5 75. Anden behandling 3/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 137 stemmer mod 23.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om indkøbsforeninger for mindre jordbrugere.

(Lovforslag nr. 158. Fremsat 18/3 75. Første behandling 18/4 75. Betænkning 28/5 75. Anden behandling 3/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 127 stemmer mod 33.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.